

רת של הקיץ האחרון, נשמעו לא מעט רינונים וטענות על כך שאורחים שווים טים אלצים לקצו במים שעה שצימאנו של בונד אינו יודע גבולות. למרבה המזל יש לאולפן מעיינות בשיטחו, חוץ מזה הסרט צולם בסתיו, כשהגשם החל כבר לרדת.

הנבל המפחיד — מלתעות. את דמות הארכינבל ירש הפעם השחקן ה"גרמני קורט יורגנס, המתקשט בתכונה שטנית, בהמשך המסורת של העת האחרונה אצל בונד. אם בסרט הקודם (האיש בעל אקדח הזהב), היה זה כריסטופר לי, שחקן הידוע בדרך-כלל כהתגלמות קולי נועית של דראקולה, שגילם את הנבל, הצטייד יורגנס הפעם בעור הנמתח בין אצבעות ידיו בככפות ברונו, והרי זה סימן היכר ישן-ישן לשטניות.

לצידו של יורגנס, כמיטב המסורת של הסרטים הללו, ניצב שרת נאמן ומפחיד עוד יותר, העושה בעצם את כל המלאכות השחורות. אולי המפורסם מכל השרתים הללו היה הארולד טאקאטה היפני מ"גולדפינגר, שכובעו ערף ראשים במעורפו; בהאיש בעל אקדח הזהב, היה זה גמד מלא תחבולות, שהתנושא בקושי לגרבה של מטר, אשר ביצע את מזימותיו של כריסטופר לי. הפעם קפצו יוצרי הסרט לקיצוניות השנייה, ובחרו את ה"האדם המפחיד ביותר בהוליווד, שמו ר"צ'ארד קיל, הוא מתנשא לגובה של 2.18 מטרים, שוקל כ-160 קילוגרמים, וכשהוא מתקשה למצוא עבודה בסרטים, הוא עוזק בסדרנות כמועדוני-לילה או במכירת חלקות-קבורה — כך, מכל מקום, הוא

רוג'ר מור בגיימס בונד כ"המרנג שאהב אותו" בין היפהפיות גם רוסייה ברוח הדטאנט

ענק ריצ'ארד קיל מפחיד ושמו "מלתעות"

טוען. נוסף לתכונות הטיביעות והחביבות הללו, צייד אותו קן אדם לצורך הסרט במערכות-שיניים מופלאות, המצדיקות בהחלט את הכינוי הניתן לו בי-עלילה: "מלתעות".

טיול מאורגן. ומאחר שכל סרט של בונד הוא גם אמצעי-תיור נוח ברחבי העולם, מובטח לצופים בהמרגל שאהב אותי טיול מאורגן המתחיל בסקוטלנד הצפונית, נמשך בקאסבות של מצרים ורביצ'וקר סוף בפיתיות, בסידרה של צלילות בטכניקולור בים הקאריבי ליד איי באהמה (שם צילמו גם את כדור ה"מ"ה) והמגיע לשיאו במירדפים מסמרי-שיער של מכוניות על כבישיה הפתלתלים של סרדיניה. ומאחר שבונד הוא סוחר מלח, הוא יאפשר למעריציו להעריך את כל שיכוליו התיירות של האי הזה, החל מגמלי-אכטות חדש וכלה בפאר של אלגונות-הענק שבו (אל דאגה, הוא בוראי קיבל דמי-טירחה על צמלן).

עוד חידושים? בבקשה. מאחר שחברת אסטון-מארטין פשטה את הרגל, הוגה בונד הפעם במכונית-יוקרה בריטית את לותוס-אספרי המצויידת, כצפוי, במ"גב השכלולים הקונדסיים של האר"א לי-עלוליי-לוחמה של הביון הבריטי. ובין גלי-התחבורה הרבים המשרתים את הגיורים בסרט זה, ניתן למצוא גם אופנוע שזולל המורכב על סקי-ים.

לעומת החידושים, יש בסרט נתונים ה-

תדריך

חובה לראות:

תליאכוב — להיוון או לא להיות, סרט אילם, באפלו-ביל, זוגות נשואים, ירושלים — אנשים יפים, רחובות זועמים.
חיפה — המבט, מרדה-נעורים.

תל אביב

*** **כאפלו ביל** (סינמה 2, אר-צ'רית-הברית) — אנטי-מערבון שבו מדובר על החלום האמריקאי על גיבור שמנסה להדיק את ההילה שהודקה לו, ועוד מיני שאלות פילוסופיות המעניינות את מי שאוהב להתפלסף בקולנוע יותר מאלה שאוהבים להתבדר בו. עם פול ניומן וברט לנקאסטר.

*** **זוגות נשואים** (צפון, צר-פת) — מצחיקון רומנטי על גבר ואשה נשואים, אך לא זה לזה, המעזים לחפש את האושר בדרכם האישית, ומצפצים על-מוסכמות ומוסר. מארי-כריסטין בארו וויקטור לאנו מוסיפים לאמינות הסרט במישחקם.

*** **סרט אילם** (דקל, ארצות-הברית) — מצחיקון מטורף של מל ברוקס, שאינו משתמש במילה המדוברת, אבל יש בו שפע כזה של פעולות קוליים, מוסיקה והמצאות מפתיעות, עד שאין כלל צורך להוסיף עליהם דיבורים.

ירושלים

*** **רחובות זועמים** (ירושלים, ארצות-הברית) — מרסין סקורסזה סוקר את פרברניעוריו, שבו הכנסיה והמאפיה היו שני הרכיבים היחידים המקודשים על הנוער. סרט מוזר ומרתק, תודות למשחקם של רוברט דה'נירו והארווי קייטל.

חיפה

*** **המבט** (בית אבא חושי — אנגליה): סרט יפהפה ומוזר של הבמאי ניקולס רג, שעברו כצלם-קולנוע מורגש היטב בצילומי ונציה השוקעת. על רקע זה מתרחש סיפור עשיר בדמיון וביסודות פאראפסיכולוגיים וספיריטואליסטיים, על זוג (ג'ולי כריסטי ודונלד סאתרלנד) המנסה לשקם עצמו לאחר ששכל את בתו. אחד המעמדים הארוטיים ביותר שי-הוצגו אי פעם על בדי-הקולנוע מתרחש בסרט זה.

בזבזית ולא מוצלחת ביותר. שני ספרים נוספים, אקטופוטי ולעיניך בלבד, הם אוספים של סיפורים קצרים. מונרייקר, סיפור על בניית טיל דימיני בידי מיל' יונר פילאנטרופ למראית-עין, הרוצה להשתלט על העולם, הוא הספר האחרון שנותר עוד לפליטה.

אולם אם תימשך ההצלחה הקופתית של הסידרה בקצב הנוכחי, יש להניח שמותו המוקדם של פלמינג, אשר מנע ממנו כתיבת עלילות נוספות, לא יפריע ביותר לברוקולי. ראשית, קיים ספר בשם קו' לונג סאן, שבו ממשיך הסופר הבריטי קינגסלי אמיס, החותם בשם הבדוי רור' ברט מארקום, את מעללי בונד, שאותם חקר לפרטיהם עוד בימי חייו של פלמינג. ואם הוא עשה זאת, ואם מייבאום ירוד עשו זאת עכשיו, בהמרגל שאהב

הזורים על עצמם, אחרי שהוכיחו את יע'לותם. רוג'ר מור (שהלם את דמותו של בונד, לדעת פלמינג. יותר משון קונרי); קן אדם, האיש שלמעשה היקנה לסרטי בונד את מראה המדע-הבידיוני-למחצה המאפיין אותם; התסריטאי ריצ'ארד מייבאום המלווה את בונד, בהפקות, מאז הרפתקתו הראשונה, ואפילו הבמאי לויס גילברט, שביים כבר הרפתקאה אחת. אתה חי רק פעמיים. (באליפות בונד מה' זיק הבמאי גאי האמילטון, שעשה ארבעה סרטים. אחריו טרנס יאנג, שביים שלושה).
הברית-מנובחה. עקרונות, זו צריכה להיות הפעם הפלני-ארונה של בונד על המסך. פלמינג כתב 14 ספרים. ברוקולי עצמו הביא כבר, עם זלצמן, ועתה לבדו, 10 מהם אל הבד. ספר נוסף, הראשון שנכתב, קאזינו רויאל, היה לפארודיה

לא לאנוץ את

התאים

הגונב מגנב פטור (תל-אביב, תל-אביב, ישראל) — המצחיקון החדש של זאב רווח (הוא כתב וביים אותו) יכול, אולי, להתקבל כניקורת חברתית חריפה: אם מביאים בחשבון את שמו של הסרט, ואחרי-כך נזכרים שהקורבן הראשון בו הוא מפקח-מישטרה שכל בית מרוקן על ידי הגיבור, הרי המסקנה מתבקשת מאליה: המשטרה גונבת, והגונבים ממנה פטורים.

זאת, בתנאי שיש מי שיתעקש להתייחס ברצינות לסרט זה. האמת היא שלא צריך להגזים עדי-כדי-כך. נדמה שאיש לא העמיק במחשבה תוך כדי עשייתו, והוא נועד רק למי שמעדיף שלא לאמץ את התאים האפורים שבקודקדו, ורוח, המשתף שוב פעולה עם ז'אק כהן (שהופיע עמו גם ברק היום), מגלגל סיפור על שני רמאים (הוא וכהן) הקופצים מעשה-הונאה אחד לשני, כשהקשר בין מעשי-ההונאה מיקרי בחלל. נדמה כאילו התירוץ היחידי להתרחשותם הוא שבכל אחד מהם ניתנת לרווח ההזמנות להתחפש למשהו אחר: מאידי אמין דאדא ועד למהארישי, מאלוף-קאראטה ועד לגברת מפורסמת.

מעריציו של רווח ודאי יתגלגלו מצחוק למראה גמי-שות פרצופו, המתמתח ומתפשט הפעם לכיוונים רבים יותר מבכל סרטי הקודמים, והמתמצאים בחיי הבורמה החל-אביבית ייהנו, ללא-ספק, מן הדרך שבה מחסל (כנראה) רווח כמה מן החשבוניות הישנים שלו. כך, למשל, הוא קרא למפקח-המישטרה השלומיאל בשם בועז דוידון (כשמו

בן-סירא ורווח — מי אמין לאמין?

של מי שביים אותו בסנוקר), ודמותו של אמרן מפקק ביותר זוכה בשם זיטו דשא (איחוד שמש של שני אמרגנים מצליחים). כבדרך-אגב מצויה כאן גם פארודיה טובת-לב קצת יותר, על מיבצע יהונתן, סירטו החדש של גולן שלא יצא עדיין למסכים, ועל קוני-למל, שהופץ בפי רווח לקוני-למד.

האם מותר לדרוש עוד משהו מקומדיה ישראלית?